

Αὐτὸς ἐσήκωσε τὸ βλέμμα καὶ λυπημένος ἐκοίταζε γιὰ πολλὴ ὥρα τὸν Πέτρο: «Σ' ἄφηκε» τοῦτε ἀναστενάζοντας «ὁ Θεὸς νὰ πέσει καὶ σ' ἄλλο κρῖμα γιὰ νὰ μετανοιώσεις καὶ νὰ δοξαστεῖ τὸ νομὰ του;»

«Ἐσχότωσε» ὁ Τουρκόγιαννος ἢ ὄχι;» ἐρώτησε ὁ ἐπιζωήτης.

«Δὲν ξέρω!» εἶπε ὁ Πέτρος κοιτάζοντας πάλι ἀθέλητα τὸ χέρι του.

«Ἦ Ἰούδα!» ἀνέκραξε ὁ Τουρκόγιαννος «ἐσὺ ξέρεις ποῦ δὲν ἐσχότωσα, καθὼς εἶναι γραμμένο! καὶ μ' ἐκυνήγησες, ἐμένα ἕναν ὄρφανὸν ἄνθρωπο, κ' ἠθέλησες νὰ μ' ἀνεβάσεις στὴν κρεμάλα! Τί θὰ σοῦ κανα;» Καὶ τὸ χεῖλι του ξακολούθησε νὰ τρέμει σὰ νὰ μουρμούριζε ἀκόμη κατὶ.

«Ποῖος ἐσχότωσε!» εἶπε ἀνυπόμονα ὁ ἐπιζωήτης.

«Ἄς τὸ πει! εἶπε ταραγμένος ὁ Τουρκόγιαννος «ἐγὼ ὄχι!» Καὶ ἐκοίταζε τώρα τὸν Πέτρο καὶ τὰ χεῖλη του ἐκουνιόνταν ἀδιάκοπα ἤθελε ἀκόμα νὰ εἰπεῖ κατὶ, μὰ δὲν τόλεγε, σὰ νὰ ἐφοβότου. Τέλος ἐκατέβασε τὰ μάτια καὶ σιγαλὰ εἶπε: «Κ' ἢ Μαργαρίτα;» καὶ τὸ μέτωπό του ἴδρωσε.

«Εἶναι γυναῖκα μου!» τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως ὁ Πέτρος ταραγμένος.

«Ἦ τὴν ἐπῆρες!» τοῦπε ἀνατριχιάζοντας «τὴν ἐπῆρες; Πῶς ἐμπόρεσες!»

Κι' ὁ ἐπιζωήτης εἶπε ὀλομεμῆς τοῦ Πέτρο μ' ἕνα ἄσκημο καὶ δυνατὸ γέλοιο, κοιτάζοντας τὸν πρόσωπο καὶ χτυπώντας του ἔπειτα τὸν ὄμο: «Στοιχηματίζω, Πέτρο Πέππονα, τὸ κεφάλι μου, ποῦ ἐκόντεψε νὰ πέσει, πῶς ἐσὺ ὁ ἴδιος ἐσχότωσες γιὰ νὰ πάρεις τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν ἀδικόβαλες!»

Ὁ Τουρκόγιαννος ἔτρεμε ὄλος τώρα, ἦταν ἀχρόος, τὰ μάτια του ἐδίκριζαν κ' εἶχε σηκωθεῖ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Κι' ὁ Πέτρος ἄκουσε αὐτὴν τὴ στιγμή κατὶ νὰ τοῦ σφίγγει τὸ λάρυγγα, κ' ἀλαλιασμένος ἐκοίταζε τὸν ἕναν κατόπι τὸν ἄλλον. Ἡ ψυχὴ του ἀγαστατώθηκε. Ὁ νοῦς του δὲν μποροῦσε πλὴν νὰ τὴν κυβερνήσει κ' ἐδιάβηκε μὲ μιάς ἐμπρός του ὄλο τὸ ἐγκλημα: ὁ σφαγμένος Ἀράθυμος, ἡ νύχτα τοῦ φοβικοῦ, τὸ καρτέρι στὸ σκοτάδι, τὸ μαρτύριο τοῦ ἀνθρώπου ποῦχε καταδικαστεῖ μὲ τὴν δολερὴ μαρτυρία του ὁ γάμος του κ' αὐτὴν τὴν ὥρα ἄκουσε πάλι μέσα του τὴν ἀνάγκη νὰ μοιολγήσει τὰ πάντα καὶ ν' ἀλαφρώσει τὴν ἀποσκληρωμένη καρδιά του. Ἐπάλεψε καμπόση ὥρα μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ὁ ἀγῶνας ἐκείνος ἐξωγραφιζότου στὸ πρόσωπό του, ποῦ τότε ἐκοκκίνιζε, πότε ἐκατρινίζε, πότε ἴδρωσε, στὸ φοβισμένο κ' ἀλλόκοτο βλέμμα του, στὲς φλέβες τοῦ λαιμοῦ του ποῦ ἐφούσκωναν, στὴ δίπλα ποῦκαναν τὰ ὄχρά του χεῖλη, στὸ νευρικό ψηλάφισμα πῶκαν τὰ δάχτυλά του τὸ μυστικὸ τὸν ἐπνιγε! Ἡ δύναμη ποῦ ἤθελε νὰ τότε κάμει νὰ μιλήσει ἦταν ἀκατανίκητη ἐκλείσε τὰ μάτια του ποῦ τώρα ἦταν θαμπὰ καὶ μεγάλα, κ' εἶπε τοῦ Τουρκόγιαννου: «Ἦ συμπάθησε!»

Καὶ ζαλισμένος ἐβάρθηκε νὰ τρέμει σύγκορμος καὶ τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα κ' ἔπειτα ἕνα κλάμα δυνατὸ τὸν ἐτίναξε, κρύος ἴδρος τὸν ἔλουσε, γίνηκε κατακίτρινος, κ' ἐρώτησε τὸν ἑαυτὸ του πῶς θὰ μποροῦσε ἀμέσως ν' ἀφανιστεῖ γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπουν οἱ ἄλλοι, καταλαβαίνοντας αὐτὴν τὴν στιγμή πῶς τοὺς εἶχε ἀδικήσει ὄλους μὲ τὸ σκληρὸ